

KVINDEN OG SAMFUNDET

Dansk Kvindesamfunds
Formaal er at arbejde for
Kvindens politiske
Valgret og Valgbar-
hed samt at virke til
Fremme for Kvindernes

almene Udvikling, for
deres Uddannelse til selv-
stændigt Erhverv og for
at forbedre deres Stilling
i Familie, Samfund og
Stat

UDG. AF DANSK

KVINDE-SAMFUND

25. Aarg.

15. Juli 1909.

Nr. 13.

Det offentlige Fattigvæsen.

Af Fuldmægtig i Indenrigsministeriet V. Haarløv.

Gennem Valgretten og Valgbarhed til de kommunale Raad er der aabnet danske Kvinder Adgang til at deltage i Ledelsen af den offentlige Fattigforsørgelse. Der foreligger her et Samfundsomraade, som i særlig Grad er egnet til at drage Nytte af Kvinders praktiske Livserfaring og Evne til at drage Omsorg for trængende og lidende Mennesker. Den kommunale Fattigpleje er imidlertid ikke — saaledes som den private Velgørenhed — en fri og ukontrolleret Gerning, i hvilken den enkelte Institution eller Personlighed selv kan bestemme de Regler, der skulle følges; for Fattigvæsenets Vedkommende er der ved Lovgivningen og Administrationens Afgørelser draget bestemte Grænser og fastslaaet visse Grundsætninger, hvis Overholdelse paahviler de kommunale Bestyrelser og kontrolleres af Statsmagten.

I Grundloven af 5. Juni 1849 er det foreskrevet, at enhver, der ikke er i Stand til selv at forsørge sig og sine, og hvis Forsørgelse ikke paahviler nogen anden, har Ret til Hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde. I Overensstemmelse med denne Hovedgrundsætning, der iøvrigt allerede fra Slutningen af det 18. Aarhundrede har været gældende i dansk

Lovgivning, bestemmer Fattigloven af 9. April 1891, at det offentlige er pligtigt at komme enhver til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at forskaffe sig og sine det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde.

Det er herved fastslaaet, at enhver trængende har Ret til Hjælp af det offentlige, og denne Ret er sikret ved Landets Grundlov. Den eneste, nødvendige og tilstrækkelige Betingelse er, at vedkommende er *trængende* til Hjælp, og Hjælpen skal da ydes, uanset at Trangen er selvforskyldt og i det hele uden Hensyn til dens Oprindelse. Den trængendes større eller mindre Værdighed og øvrige personlige Forhold ville udøve Indflydelse paa Forsørgelsesmaaden. Medens Fattighjælp vel i Reglen kun ydes efter derom fremsat Begæring, kan det dog efter Omstændighederne være Fattigvæsenets Pligt selv at tilbyde sin Bistand, naar det kommer til Kundskab om en foreliggende Nødstilstand. Derimod kan Fattighjælp ikke ydes voksne og sjælssunde Personer, som udtrykkelig vægre sig ved at modtage saadan Hjælp, og det paahviler Fattigvæsenet at forebygge enhver Misforstaaelse hos vedkommende trængende med Hensyn til Hjæl-